

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **J. J.**, zastoupeného Mgr. Miluší Pospíšilovou, advokátkou se sídlem Paprsková 10/1340, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát města Karlovy Vary**, se sídlem Moskevská 21, Karlovy Vary, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2016, č. j. 11062/OD-P/16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2018, č. j. 17 A 79/2016 – 105,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Dne 25. 7. 2016 žalovaný zastavil podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, řízení ve věci přestupků žalobce proti zákonu č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, kterých se měl dopustit tím, že se odmítl podrobit dechové zkoušce a následnému vyšetření, zda při řízení nebyl ovlivněn alkoholem, a tím že měl řídit osobní motorové vozidlo bez příslušného řidičského oprávnění, neboť odpovědnost za přestupek ke dni 23. 7. 2016 zanikla.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Krajského soudu v Plzni. Namítal, že rozhodnutím žalovaného byl zbaven práva na to, aby bylo meritorně rozhodnuto o jeho nevině, tedy, aby bylo řízení zastaveno z příznivějšího důvodu. Tvrdil rovněž,

že ve správním řízení v jeho věci jednala podjatá úřední osoba, a další procesní pochybení žalovaného. Krajský soud svým prvním rozhodnutím ve věci žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.), neboť dospěl k závěru, že rozhodnutím o zastavení řízení o přestupku „*zcela zjevně nemohlo být zasaženo do veřejných subjektivních práv žalobce*“. S poukazem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86 konstatoval, že v takovém případě není splněna podmínka řízení spočívající v aktivní žalobní legitimaci žalobce.

[3] Nejvyšší správní soud k žalobcově kasační stížnosti usnesení rozsudkem ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 1/2017 - 65, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Uvedl, že citované usnesení se týkalo primárně jiné otázky a jeho závěry jsou v tomto směru již překonané (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, č. 2434/2011 Sb. NSS). Pro přípustnost žaloby postačí, jeli žalobcem tvrzené zkrácení na právech myslitelné, zatímco závěr o skutečném zkrácení na právech je otázkou důvodnosti žaloby. Nelze tak dovozovat, že by obviněný z přestupku nemohl být *à priori* zkrácen na svých právech rozhodnutím, jímž končí řízení o jeho obvinění, a že by tudíž vůči takovému rozhodnutí nemohl být aktivně žalobně legitimován podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Nadto je nepochybné, že žalobce byl účastníkem řízení, v němž bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, a byl by proto přinejmenším aktivně legitimován podle § 65 odst. 2 s. ř. s. Nad rámec rozhodovacích důvodů poukázal Nejvyšší správní soud na rozsudky ze dne 25. 6. 2014, č. j. 9 As 125/2013 - 43, a ze dne 20. 10. 2017, č. j. 2 As 101/2017 - 46, které se týkaly obdobných věcí.

[4] Po zrušení usnesení rozhodl krajský soud znovu rozsudkem tak, že žalobu zamítl, neboť ji neshledal důvodnou. Nejprve detailně zrekapituloval obsah správního spisu a následně uvedl, že na daný případ lze aplikovat závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2017, č. j. 2 As 101/2017 - 46, podle něhož nelze analogicky užít § 172 odst. 4 trestního řádu a pokračovat v řízení ani tehdy, oznámí-li osoba obviněná z přestupku, že na projednání věci trvá. S odkazem na daný rozsudek soud neshledal důvodným ani tvrzení žalobce o neústavnosti § 76 odst. 1 písm. f) a § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.

[5] Ve vztahu k žalobcem namítanému dopadu daného způsobu zastavení přestupkového řízení do jeho práva na náhradu škody soud uvedl, že mu nepřisluší vyslovovat se k oprávněnosti stěžovatelem vzneseného občanskoprávního nároku, o kterém je vedeno řízení u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 28 C 30/2017, neboť právě uvedený soud bude jednotlivá zákonná ustanovení vykládat či aplikovat. To platí zejména ve vztahu k tvrzení, že měl žalovaný správní orgán dostatek času k projednání meritorního rozhodnutí.

[6] Soud neshledal v postupu správního orgánu žádné zásadní procesní pochybení, které by způsobovalo nezákonnost napadeného rozhodnutí. S odkazem na obsah správního spisu konstatoval, že skoro polovina doby správního řízení uplynula marně proto, že žalobce se opakovaně omlouval z jednání, buď z důvodu nemoci, nebo pro potřebu pořídit si kopie částí správního spisu k přípravě na jednání. Žalobce také protahoval řízení tím, že podával stížnosti na postup správního orgánu a námitky podjatosti, jež nebyly shledány důvodnými.

[7] K porušení lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 71 odst. 3 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu soud uvedl, že lhůta má pořádkový charakter a její

pokračování

nedodržení nepředstavuje podstatnou vadu řízení, která by mohla ovlivnit zákonnost konečného rozhodnutí. Nadto podle § 71 odst. 5 správního řádu nedodržení lhůt se nemůže dovolávat ten účastník, který je způsobil. Žalobce přitom svým chováním v předmětném správním řízení podstatným způsobem přispěl k jeho prodloužení.

[8] Vadou řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, nebyla podle soudu ani okolnost, že úkony v řízení prováděl jako oprávněná úřední osoba F. H. Z popsaneho průběhu správního řízení totiž vyplývá, že tato osoba pouze podávala vysvětlení před policejním orgánem o okolnostech doručování rozhodnutí v jiném řízení; tyto skutečnosti však již byly zřejmé ze správního spisu a zejména z výpovědi zmocněnce žalobce JUDr. M. Š., který byl vyslýchán jako svědek dne 20. 6. 2016.

[9] Žalobce v žalobě také tvrdil, že správní orgán měl zastavit řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť spáchání přestupku spočívajícího v odmítnutí dechové zkoušky a lékařského vyšetření mu nebylo prokázáno, a pokud jde o řízení bez řidičského oprávnění, není takové jednání pro nedostatek zavinění podle něho přestupkem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Důvodností těchto žalobních tvrzení se soud nezabýval s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, č. j. 9 As 61/2016 – 43, ze kterého vyplývá, že soud není oprávněn při přezkumu rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení zkoumat, zda ve věci nebyl dán jiný důvod pro zastavení řízení, než který byl uveden správním orgánem, pokud by nešlo o důvod, ke kterému je povinen přihlížet z moci úřední.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[10] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[11] Stěžovatel nejprve rekapituluje obsah žaloby a rozsudku krajského soudu. Posouzení soudu považuje dílem za neúplné, neboť soud nevypořádal některé žalobní námitky, a dílem za nesprávné.

[12] Krajský soud se dle stěžovatele přesvědčivě nezabýval a nevypořádal s hlavní žalobní námitkou, že žalovaný měl dostatek času k projednání věci a vydání meritorního rozhodnutí, pouze konstatoval, že tuto skutečnost posoudí v dalším řízení Obvodní soud pro Prahu 7, u kterého je vedeno řízení o zadostiučinění za nemajetkovou újmu. Krajský soud tak zcela rezignoval na vyvození důsledků z toho, že žalovaný flagrantně nedodržel zákonnou 30denní lhůtu pro vydání rozhodnutí dle § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu a svojí nečinností nechal uplynout prekluzivní lhůtu, aby následně řízení účelově zastavil. Tím se vyhnul nutnosti posuzovat důkazy zpochybňující stěžovatelovu vinu. Lhůta pro vydání rozhodnutí dle § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu může mít podle stěžovatele pořádkový charakter pouze v případě, že vydání rozhodnutí ve věci není limitováno žádnou lhůtou. V projednávané věci však překročení této lhůty ovlivnilo výsledek řízení a tedy zákonnost konečného rozhodnutí, protože již nebylo možné údajný přestupek projednat a rozhodnout o něm meritorně. Ze spisu lze vysledovat nedůsledný postup správního orgánu v průběhu řízení, zejména bezdůvodně dlouhé časové úseky (prodlevy) mezi jednotlivými jednáními a dalšími úkony žalovaného, které jsou stěžejní příčinou toho, že nebylo vydáno rozhodnutí o věci v zákonem stanovené lhůtě.

[13] Stěžovatel dále rozporuje závěr soudu, že uplynutí téměř poloviny lhůty způsobil sám bezdůvodnými námitkami podjatosti a stížnostmi.

[14] Důvody pro námitku podjatosti oprávněné úřední osoby byly objektivně dány. Pan F. H. byl podle obsahu úředního záznamu, který je obsahem spisu, vyslýchán Policií ČR k okolnostem důležitým pro rozhodnutí o skutku (tedy nikoliv k nevýznamným okolnostem), pro který se vedlo přestupkové řízení a ve kterém byl on sám zároveň oprávněnou úřední osobou, což je neslučitelné (Rt 62/1980). Krajský soud posoudil námitku formalisticky a odtrženě od jejího důvodu.

[15] Nadto stěžovatel namítá, že konečné rozhodnutí krajského úřadu o námitce ze dne 29. 3. 2016 nebylo nikdy doručeno jeho zástupci JUDr. M. Š., není tedy pravomocné. S touto námitkou se krajský soud nevypořádal, ač byla řádně uplatněna v žalobě.

[16] Dalším důvodem stížnosti žalobce na postup správního orgánu bylo, že při jednání dne 26. 1. 2016 došlo nevratně ke zničení neuložené části protokolu o jednání (před jeho dokončením a vytištěním), tudíž bylo nutné několik hodin trvající jednání a výslech žalobce znovu opakovat. Nadřízený oprávněné úřední osoby označil stížnost za nedůvodnou, ačkoliv o její objektivní důvodnosti nemůže být pochyb. Ani touto námitkou se krajský soud nezabýval.

[17] Žalobce tudíž nepodával nedůvodné stížnosti na postup správního orgánu bez věcného opodstatnění (kterými by sledoval zdržování řízení), nýbrž podložené objektivně existujícím vadným postupem správního orgánu. Jejich důvodnost mohl a měl posoudit krajský soud sám, aniž by byl vázán názorem žalovaného na ně.

[18] Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem soudu, že se nemohl zabývat důvodností žalobních tvrzení směřujících k možnostem správního orgánu vydat rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) zákona o přestupcích. Rozsudek č. j. 9 As 61/2016 – 43, na který krajský soud odkázal, se vztahuje pouze ke správnímu řízení (obecně) a k důvodům zastavení řízení podle § 66 správního řádu, nikoliv k zastavení řízení podle § 76 zákona o přestupcích, který představuje speciální právní úpravu.

[19] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že považuje rozsudek krajského soudu za přezkoumatelný a správný, soud se s žalobou obsáhle a důkladně vypořádal.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[21] Poté se zabýval přípustností kasační stížnosti, jelikož se jedná o tzv. opakovanou kasační stížnost v téže věci. Napadeným rozhodnutím je nyní pravomocné rozhodnutí krajského soudu, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno kasačním soudem (věc sp. zn. 1 As 1/2017). Soudní řád správní v § 104 odst. 3 písm. a) stanoví, že taková kasační stížnost je nepřípustná, což neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Toto ustanovení je však třeba zároveň vykládat ve světle zachování co možná nejširšího přístupu k soudu tak, že kasační stížnost není možné podat opakovaně „z týchž důvodů“ (viz k tomu podrobně Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014, str. 1003 – 1004). V předchozím řízení Nejvyšší správní soud řešil pouze otázku přípustnosti žaloby, neboť krajský soud ji svým prvním

pokračování

rozhodnutím odmítl. Námitky, jež nyní vznáší stěžovatel v opakované kasační stížnosti, se týkají věcného řešení sporu, kterým se Nejvyšší správní soud dosud nezabýval, jsou proto přípustné (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, č. 2365/2011 Sb. NSS).

[22] Soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[23] V projednávané věci není mezi stranami sporné, že odpovědnost za přestupky, ze kterých byl žalobce obviněn, zanikla.

[24] Stěžovatel v kasační stížnosti zejména namítá, že krajský soud se nedostatečně vypořádal s jeho stěžejní námitkou, že žalovaný měl dostatek času na vydání meritorního rozhodnutí. Této námitce Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Krajský soud podrobně zrekapituloval obsah správního spisu, věnoval se konkrétním žalobním námitkám týkajícím se údajných pochybení žalovaného a konstatoval, že v postupu žalovaného neshledal žádné zásadní procesní pochybení, které by způsobovalo nezákonnost jeho rozhodnutí. Odkaz krajského soudu na řízení před civilním soudem se týkal posouzení stěžovatelova nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou postupem správního orgánu.

[25] Zároveň je třeba upozornit, že podle ustálené judikatury nemusí krajské soudy nutně vypořádávat každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[26] S hodnocením krajského soudu ohledně tvrzených průtahů a nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí dle § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Ze správního spisu vyplývá, že dne 29. 7. 2015 bylo zahájeno správní řízení, z jednání nařízených na 2. 9. 2015, 1. 10. 2015 a 5. 11. 2015 se stěžovatel omluvil z různých zdravotních důvodů. Jednání nařízené na 31. 12. 2015 bylo přesunuto na 26. 1. 2016 na žádost žalobce, neboť se mu nepodařilo s dostatečným předstihem nahlédnout do spisového materiálu. Další ústní jednání probíhala ve dnech 1. 3. 2016, 11. 4. 2016, 18. 5. 2016 a 20. 6. 2016. Při těchto jednáních vypovídal obviněný (stěžovatel) a tři svědci. Při jednání dne 15. 7. 2016 bylo dále k návrhu stěžovatele ze dne 15. 6. 2016 provedeno ohledání vozidla. Poslední ústní jednání proběhlo dle 18. 7. 2016. Následně dne 25. 7. 2016 vydal žalovaný rozhodnutí zastavení řízení. Z provedené rekapitulace je zřejmé, že první polovina lhůty k projednání přestupku skutečně uplynula v důsledku okolností způsobených na straně stěžovatele, který se nemohl dostavit na jednání. Zároveň povaha přestupků, které byly obviněnému kladeny za vinu, vyžadovala rozsáhlejší dokazování, zejména proto, že výpověď obviněného a jeho přítelkyně, která s ním cestovala ve vozidle, se rozcházela s výpověďmi zasahujících policistů.

[27] Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že: *„nečinnost je objektivně existující stav, kdy v zákonem předepsaných lhůtách nedošlo k provedení příslušných procesních úkonů.*

Ne každá nečinnost je však přičitatelná správnímu orgánu. Ustanovení § 71 odst. 5 správního řádu z roku 2004 představuje materiální hledisko posouzení takového stavu; má-li zjištěná nečinnost svůj původ ve způsobu, jakým vystupuje v řízení jeho účastník, nejde o nečinnost správního orgánu a nelze se proti ní dovolávat ochrany.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 - 41). Domníval-li se stěžovatel, že žalovaný je v řízení nedůvodně nečinný, mohl u nadřízeného správního orgánu uplatnit žádost o opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu, případně následně podat žalobu na ochranu proti nečinnosti dle § 79 s. ř. s., což však po celou dobu řízení neučinil.

[28] Nejvyšší správní soud zároveň nepřisvědčil stěžovateli, že lhůta stanovená v § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu nemá v případě řízení o přestupku pořádkovou povahu. Správní řád ani zákon o přestupcích nespojuje s nevydáním rozhodnutí ve stanovené lhůtě právní důsledky pro věc samu (stejně tak např. povinnost správního orgánu zahájit řízení o přestupku do 60 dnů dle § 67 odst. 3 zákona o přestupcích neznámá, že by po uplynutí této lhůty již řízení nemohlo být zahájeno – viz rozsudek ze dne 11. 9. 2012, č. j. 9 As 114/2011 - 58). Zásadním omezením, kterým je správní orgán vázán, je právě promlčení odpovědnosti za přestupek dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, které zakládá obviněnému právní jistotu, že po této době nebude shledán vinným z přestupku.

[29] Domáhal-li se stěžovatel, aby v jeho věci bylo vydáno rozhodnutí o zastavení řízení z jiného důvodu, než pro uplynutí prekluzivní lhůty, krajský soud správně uvedl, že to není možné. Neobstojí stěžovatelova námitka, že rozsudek Nejvyššího správního soudu, na který krajský soud pro podporu svého závěru odkázal, se týká pouze obecného správního řízení. Nejvyšší správní soud se k této otázce vyjádřil také specificky ve vztahu k řízení o přestupku: *„postup dle citovaného ustanovení [§ 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích] by byl možný pouze v případě, kdy by žalovaný dospěl na základě všech skutkových zjištění k závěru, že skutek (jednání) se nestal nebo nenaplní skutkovou podstatu (a materiální stránku) přestupku“. ... „právě vzhledem k nespornému faktu uplynutí více než jednoho roku od předmětného jednání stěžovatele žalovaný musel přistoupit k zastavení řízení dle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, aniž by hodnotil a mohl hodnotit možnost aplikace § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Žalovaný byl povinen (čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2 Listiny) postupovat v intencích citovaného ustanovení; nemohl svévolně vzdor své vědomosti o uplynutí doby, v níž bylo možno přestupek projednat, vést o jednání stěžovatele řízení, v jehož rámci by teprve zjišťoval, k jakému jednání vlastně došlo, zda v něm lze spatřovat naplnění skutkové podstaty přestupku a je-li tu osoba, již lze přičítat za toto jednání zavinění.“ (rozsudek ze dne 25. 6. 2014, č. j. 9 As 125/2013 – 43). Na tomto právním názoru zdejší soud setrval i v pozdějším rozhodnutí (rozsudek ze dne 20. 10. 2017, č. j. 2 As 101/2017 – 46) a i v nyní projednávané se s ním ztotožňuje. Zastavení řízení o přestupku podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, byl za nastalé situace jediný možný postup.*

[30] Stěžovatel dále brojil proti závěru krajského soudu, že jeho stížnosti a námitky v průběhu přestupkového řízení nebyly důvodné. Ačkoliv stěžovatel může své stížnosti a námitky proti procesnímu postupu žalovaného, týkající se otázky podjatosti pana F. H. a zničení části protokolu při ústním jednání dne 26. 1. 2016, považovat za objektivně důvodné, Nejvyšší správní soud mu přisvědčuje pouze v tom, že jím namítané skutečnosti, se skutečně staly (podání vysvětlení F. H. k doručování rozhodnutí sp. zn. 25318/OD-P/14/Hel, neuložení části protokolu z ústního jednání). Nemůže však již souhlasit

pokračování

s právním hodnocením těchto skutečností žalobcem, stejně tak jako to neučinil krajský soud ani nadřízený oprávněné úřední osoby, který o stížnostech a námitkách rozhodoval.

[31] Ze správního spisu vyplývá, že neuložení a ztráta části protokolu v důsledku „zamrznutí počítače“ bylo sice politováníhodnou, ovšem technickou chybou. Následkem této technické chyby, která se při práci s výpočetní technikou může objevit (a to nezávisle na vůli uživatele), byla ztráta obsahu protokolu o ústním jednání zapsaného v čase mezi 11.00 a 11.45 od., kdy právní zástupce pokládal obviněnému otázky. S ohledem na skutečnost, že následovalo další ústní jednání, na kterém byl výslech obviněného opakován, nejedná se o takovou okolnost, které by vedla ke zkrácení stěžovatelových práv.

[32] K namítané podjatosti oprávněné úřední osoby – pana H. – z důvodu, že byl vyslýchán k okolnostem důležitým pro rozhodnutí o přestupku, již krajský soud správně uvedl, že se jednalo o podání vysvětlení k okolnostem doručení rozhodnutí o přestupku v jiném řízení, ve kterém byl také oprávněnou úřední osobou, zástupci stěžovatele, které jsou ovšem zároveň zřejmé ze spisového materiálu a které potvrdil též zástupce stěžovatele. Rozsudek, na který stěžovatel odkazuje, se týká zcela jiné situace, kdy osoba, která vedla řízení, byla zároveň svědkem jednání zakládajícího skutkovou podstatu trestného činu, pro niž se trestní řízení vedlo.

[33] K námitce týkající se doručení rozhodnutí krajského úřadu o odvolání stěžovatele proti usnesení, kterým F. H. nebyl vyloučen z projednávání a rozhodování věci, Nejvyšší správní soud uvádí, že ze správního spisu nevyplývají okolnosti týkající se doručování tohoto rozhodnutí, neboť do spisu žalovaného je založeno pouze rozhodnutí s vyplněnou doložkou nabytí právní moci bez doručenek. Z rozhodnutí je ovšem zřejmé, že jej má obdržet žalovaný a stěžovatel. Odvolání proti usnesení podal sám stěžovatel, spisový materiál byl krajskému úřadu postoupen dne 12. 2. 2016 a dne 29. 2. 2016 žalovaný obdržel od JUDr. Š. plnou moc k zastupování žalobce v celém řízení o přestupku. V takovém případě bylo chybou, pokud žalovaný o zastoupení krajský úřad nevyrozuměl, proč Krajský úřad následně postupoval tak, jako kdyby stěžovatel nebyl zastoupen, tedy rozhodnutí doručil přímo jemu. Ovšem s ohledem na skutečnost, že jak stěžovatel, tak jeho zástupce se s rozhodnutím prokazatelně seznámili, neboť je součástí správního spisu, do kterého opakovaně nahlíželi, a při každém ústním jednání jim byla vyhotovována kopie listů, které dosud neměli k dispozici, nedošlo žádným způsobem ke zkrácení stěžovatelových práv. Brojit proti podjatosti úřední osoby mohl v žalobě proti konečnému rozhodnutí, což ostatně učinil a soudy neshledaly jeho námitku důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[35] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2020

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu